

Mihnea Vladimirescu

FĂRĂ TITLU

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel. 0765 464 304; fax: 0345 401 330
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Procesare text – Brezoi-Mirică Ioana Teodora

Tehnoredactare – ZVEN Print

Ilustrații – Brezoi-Mirică Ioana-Teodora

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VLADIMIRESCU, MIHNEA

Fără titlu / Mihnea Vladimirescu - Târgoviște:
Editura ZVEN, 2021

ISBN 978-606-9745-04-5

821.135.1

Mihnea Vladimirescu

FĂRĂ TITLU

Târgoviște, 2021

Copyright © 2021 VLADIMIRESCU MIHNEA. All rights reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

Iubire, ură, dor... agonie

Nu mai am nimic de dat, am găsit sfârșitul perfect. Ai fost creată pentru a împrăști suferință, dispari în pământ... Deodată toate luminile se sting, lasă eternitatea să mă tragă în jos... Voi lupta pentru o ultimă suflare, voi lupta până la capăt. Lasă-mă singur, dă-mi drumul. Totul este albastru și rece, cerul negru va arde... Dragoste, trage-mă în jos, ură, înalță-mă. Întoarce-te, nu a mai rămas nimic. Dulce agonie, dă-mi drumul. Suferă încet, chiar trebuie să fie așa? Nu mă îngropa, inamic fără chip. Regret atât de mult, chiar trebuie să fie așa? Dulce agonie... Nu mai simt nimic.

Frig... prea frig. Stăteam asaltat cu săruturi dulci, rezonând parcă prin răcoarea nopții. Original nu avusesem nicio intenție de acest fel, dar cu timpul am ajuns să dezvolt aceste sentimente, le hrăneam în fiecare zi cu speranță, speranța că poate voi fi găsit în sfârșit perfecțiunea privită prin chipul unui adolescent de cincisprezece ani... Dar, din păcate, n-a durat mult... Era atât de minunat să pot gusta acele buze ce mi-au tulburat somnul atât de mult timp. Pauzele scurte însoțite de câte un subiect de conversație m-au făcut să mă simt ca și cum aș fi vorbit cu un om pe care l-am cunoscut acum câteva decenii, și totuși era ceva neclar, ceva care mă îngrijora... Până la urmă, ne-am despărțit din acel paradis temporar... Acum știu de ce eram îngrijorat, mă temeam că nu voi mai gusta niciodată nimic atât de fin și pasional. Iubirea m-a tras în jos încă o dată, ura înlocuind-o. Nu ura

față de ea, ci ura față de însumi gândindu-mă la ironia de a fi încă o dată dus pe valurile dragostei după ce hotărâsem să nu mă mai îndrăgostesc. După câteva zile, dorul insuportabil și fatal m-a cuprins și m-a înfășurat într-o carapace moartă din care am evadat la un moment dat. În final, agonia, ultimul stadiu la care se poate ajunge după atât de multe chinuri. Eram obișnuit să fie lângă mine de mult, chiar uitasem cum arăta. Fuma de obicei lângă mine și îmi mai dădea câte un brânci când uitam de ea, doar pentru a-mi aminti că nu a dispărut încă... Sfârșitul? După multe pachete de țigări și o groază de cafele a dispărut. Reintrând în normal am decis că agonia a devenit parte din mine și n-ar trebui s-o mai evit, ci s-o accept în sufletul meu de fiecare dată când apare, s-o ajut, s-o înțeleg, s-o iubesc... Dulce, dulce agonie...

noiembrie, 2009

Începutul altui capitol încheiat...

Hai să alergăm întunericul împreună, dacă pleci atunci voi dispărea și eu...

Atâția ani... Chiar atât de mulți au trecut de când sfârșitul s-a transformat în început? Oare încă mai trăiesc această poveste de dragoste ce atunci părea a fi atât de ireală, atât de improbabilă, atât de nesigură, atât de dulce... În ziua aceea mă pregăteam pentru bal. O plăceam, însă voiam să evolueze în altceva, ceva mai profund, mai abisal... Ajuns acolo am așteptat-o în hol ceva timp, însă într-un final, am plecat în sală sperând să apară la un moment dat. Trecuse ceva timp și eram îngrijorat, nu apăruse, însă tocmai când mi-am întors capul am văzut-o, la zece centimetri de mine, îmi zâmbi ușor, însă ochii o trădau, puteam citi că și ea așteptase cu nerăbdare reîntâlnirea noastră. Emoționați, ne-am îmbrățișat, spunându-mi că era să nu ajungă din cauza unei mici probleme cu biletul ei... Am stat la bal o jumătate de oră, după care i-am propus să mergem să fumăm o țigară, în liniștea întunericului, adăpostiți sub copacii ce descriau venirea iernii. Plimbându-ne, am început să râdem, povestind amintiri, o vreme în care nici măcar nu știam și nici măcar nu ne păsa de ce e aceea dragostea... Schimbând direcția, am început să devenim mai tăcuți, parcă așteptând ceva. Se întoarse spre mine, uitându-se în ochii mei. Nu puteam trece dincolo de ea, ceva mă bloca, ceva ininteligibil, ochii ei formând o barieră. Îmbrățișați am început din nou să râdem de situația creată.

Ne priveam atât de calm și de profund încât credeam că va dispărea în orice clipă, însă nu a făcut asta. Apropiindu-ne și mai tare unul de altul, am început să devenim neliniștiți strângându-ne și mai tare în brațe... Se opri, speriat am încercat să mă îndepărtez, însă nu-mi dădea drumul... În câteva secunde buzele noastre se striveau, fiecare din noi vrând și mai mult, oare... Oare încercam amândoi să ne unim, să oprim timpul în loc creând o nouă ființă care să ne acapareze, păstrându-ne amintirea intactă? Mai mult ca sigur asta încercam, însă realitatea din nou ne puse piedică, vrând să ne demonstreze încă o dată puterea ei de a stopa imaginația. Sunetul obscen creat de buzele noastre ne incitase atât de mult încât am fi vrut să nu ne mai despărțim niciodată. Chiar dacă rămâneam fără aer, chiar dacă s-ar fi terminat timpul, tot am fi rămas acolo. Îmi mușcă buza însă nu apucasem să terminăm deoarece niște gunoieri începuseră să ne hui-duiască. Întorcându-ne în clădire, am continuat să zâmbim, sub privirile curioase ale cunoscuților și invidioșilor... Plecând, euforia de afară mă cuprinsese din nou, în timp ce o sărutam, de data asta cu satisfacția de a fi privit de alții... Ce pot spune? Dumnezeu nu joacă zaruri...

noiembrie, 2009

Îngroapă-mă...

Gândește-te în pat, noaptea, treaz, la viață. Vrei să fii diferit? Încearcă să lași adevărul să se scurgă, bătăliile tale din copilărie. Fiindcă este doar un joc... E timpul să uiți despre trecut. Să speli întâmplările ce s-au petrecut. Ascunde-te în spatele unui chip gol. Nu te aștepta să se întâmple la fel de fiecare dată. Toată lumea se uită la mine. Mă învârt în cercuri, marcat în timp ce deznădejdea mea se intensifică. Trebuie să-mi amintesc faptul că este doar un joc...

Încă îl mai simt... Cuțitul acela din inimă pe care l-ai lăsat când ai plecat din viața mea. A rămas aici, cicatrizat și încarnat... Până de curând, când inconștient l-am scos, plin de sânge, de regrete, de iubire apusă... Nu știam la ce să mă aștept, însă rana s-a închis, lăsându-mă să continui povestea. Bătând din nou, inima mea și-a spus cuvântul când am cunoscut-o. Oare e posibil, oare voi reuși? Numai viața îmi va spune. Îngropat în propria-mi disperare, am uitat complet de iubire, de fericire, până și de tristețe. Indiferent, am bântuit până recent când m-a ajutat să redescopăr bucuria de a fi întreg din nou. Așa am cunoscut-o, într-o zi ploioasă...

noiembrie, 2009

Memoria unei ore

Cuvinte pe care le-am spus au crescut în gândurile mele, mi-au colorat mintea, m-au adormit cântându-mi. Amintiri pierdute au crescut în copaci acoperind ușile, înghițind cheile. Spuneam că am uitat, însă am mințit. Visuri pe care le-am avut se rezumau în mintea mea. Chiar am crezut strigătele frunzelor? Am regretat? Oare vom uita?...

Stau, mă uit pe fereastră la ceața de dimineață. Era atât de plăcut să fiu ascuns, să fiu singur, de negăsit, în ceața mistuitoare. În drum spre școală, am decis să fac un ocol să-mi iau o cafea. Melodia ce-mi răsuna în căști îmi amintea de atât de multe lucruri. Atât recente cât și vechi, toate vrând

parcă să mă invite să dansez cu ele, să le mai trăiesc încă o dată. Mă așezasem pe o bancă, admirând oamenii, muzica parcă răsuna peste tot, făcându-mă să simt o fericire imensă, însă și o tristețe abisală. În acest moment era lângă mine. Îi zâmbeam, știa că sunt fericit, îmi zâmbi înapoi. Îmi dădu jos ochelarii și mă sărută. Abia făcuseră contact buzele noastre, însă se retrase imediat, îndepăr-

tându-se mergând încet, euforică. Fără să-mi dau seama, întârziaseam. M-am grăbit până la școală, profesorul venise deja, mi-am cerut scuze și m-am așezat în bancă. La sfârșitul primei ore am plecat, parcă așteptând ceva, însă nu se întâmplă nimic. Amintirile se învâlmășeau în mintea mea creând șiruri ordonate, succesive ce se dezvoltă în interiorul gândurilor mele. Ne vom întâlni, tineri și liberi, pentru un dans, în jurul copacului memoriilor...

noiembrie, 2009

Misticism, aripi rupte și snobism

Pentru a obține un respect de durată, este un lucru bun, dacă deții talent, să dai, în tinerețe, un șut în bărbia societății pe care o iubești. După aceea, fii un snob (Salvador Dali).

Oare este cineva care ar înțelege valoarea acțiunilor mele? Oare ar putea cineva să îmi dea jos masca și să vadă, să se cufunde în cunoștințele mele, și să-mi afle cele mai ascunse secrete? Aripile mele au fost arse de mult de suferință, acum merg, încerc să zbor, nu pot... Gaura neagră din inimă mi-a absorbit toate sentimentele, făcându-mă să simt numai răul din această lume. Însă ceva s-a întâmplat, ceva ce n-am înțeles până acum. Printr-un miracol, gaura aceea a dispărut, devorându-se pe sine, lăsând în urmă toate trăirile mele, toate amintirile fericite, tot... Condamnat să străbat pământul pentru totdeauna, aștept ziua când cineva o să vină și îmi va vindeca aripile. Sau poate... Nu, greșesc, cum am făcut întotdeauna, încercând să mă reabilitez uit însăși principiile acestei lumi, încălcând legile firii. Greșelile au mereu o natură aproape sacră. Niciodată nu trebuie să încercăm să le corectăm. Din contră: raționalizându-le, înțelegându-le în profunzime. Doar după aceea va fi posibilă sublimarea lor...

noiembrie, 2009

Pustiu...

Diferența între falsele amintiri și cele adevărate este aceeași ca și cea în cazul bijuteriilor: cele false arată întotdeauna ca fiind cele reale, cele strălucitoare... (Salvador Dali).

Poate că am uitat de timp, însă el nu a uitat de mine. Mă privește, încearcă să mă controleze, însă este oprit de o barieră impenetrabilă, cea a rațiunii. Conștientizând că voi muri într-un final ignor cu desăvârșire timpul, fapt ce îl determină să mă distrugă. Însă iar este oprit, de data asta de limitele lui. Nu se poate atinge de oameni atâta timp cât avem capacitatea de a ne schimba destinul, nu numai o dată, ci de mai multe ori. Privește-mă, studiază-mă, nu mă vei cunoaște niciodată, nu vei putea nici tu cum nu a putut nici timpul să treacă de bariera mea. Doar dacă... Oare vei putea? Da, tu și numai tu ai putea. De ce? Fiindcă tu faci parte din mine, mă cunoști deja, îmi știi secretele, durerile, fericirile... Agonie, rămâi cu mine în „scenariul” acesta, până îmi voi fi terminat „rolul”. Iubește-mă, o dulce moarte, urăște-mă o amară viață... Câteodată am senzația că voi muri de o supradoză de satisfacție...

noiembrie, 2009

Autofagia

Am plecat, iarăși pribeag
Ochi mânjit țin în strânsoare
Pe poteci ramificate, drumu-i bun pe fiecare
Uite-ajung în șerpuire, la o stâncă cenușie
Cum la baza-i, mă holbez
Un șarpe mic, roș, botez
El cu ochi de-obsidian
Și cu creștet grizonant
Să-l fac idol eu doresc, cum pășesc
De-a pururi să-l urmăresc
Nu-mi îngăduie dorința
În crevasă se retrage
Îndoind genunchi și eu, doresc
Ca să-l mai privesc nutresc
Șocul curios mă-ngheață
Când aud surâsu-i larg
Nu îi șarpe, ci balaur
Zumzăie de zor din coadă
S-azvârle...
Ochiu-mi sparge-n graba poftei!
Împietrit nu pot să lupt
Și atunci se-ndeplinește
Colții-n palma-mi și-adâncește
Simt cum curge, prevestește
Veșted trupul împlinește

Dar durerea mă trezește
Cuprind gâtul-i să-l sugrum
Dar fiorul morții lui
Îmi revarsă temerea
Crima ce înfăptuiam
Îndreptată asupra-mi
Nu-i nevoie să-l determin
Să-l clasific taxonomic
Ar fi fost să fie brusc suicidul în vis, comic

noiembrie, 2018

Cuprins

Iubire, ură, dor... agonie	5
Începutul altui capitol încheiat... ..	7
Îngroapă-mă... ..	9
Memoria unei ore	10
Misticism, aripi rupte și snobism.....	12
Pustiu... ..	13
Renașterea? Reconstrucția... ..	14
Sâmbătă... ..	15
Scufundă-te în... ..	16
Simfonia solemnității... ..	17
Și se îndrăgosteau... ..	18
The saint within the sinner	19
Trei urări pentru dulcea agonie	20
Viața începe acum... ..	22
O cauză justă	23
O sută de sorii.....	24
Profitând de tine?.....	25
Răspunzându-ți șoaptelor	27
Renaștere, decădere, ascensiune.....	29
Sărută-mă, te rog, înjunghie-mi buzele... ..	30
Fără titlu 1	31
Uită... sau nu.....	33
Uși albe, lumini gri și aventură... ..	35
zâmbet Doar... ..	37
Contemplând	38
Curvelor, cu drag, un zâmbet	39

Dacă ai ști...	41
Debordant	42
Fugind pe deal	43
Gând meditativ	44
Împotriva curentului	45
Buzele roșii, pielea albă și gemetele înfundate	46
Ridică-te întinerit	47
Sucesiuni ale infinitelor șiruri	48
Valuri, pete și siluete	50
Vom fi regretat, vom fi uitat	51
Scurgându-mă	52
Cenușă	53
Dincolo de vâl	54
Dorință și trupuri	55
DOWNfall, REMorse, MISchief, FALL, SOLace, LAmentation, SICK, DOMino	56
Fără cusur	57
Înainte	58
M.adness D.efines R.ation	59
Marasm	61
Moartea se evaporă	63
Ol' Nicholas	65
Poate, s-ar putea	66
Poți fi draguț să...?	67
Ruptura	68
Eli	69
Forgettable tale	70
Hello teacher	71
Incarceration	73

Moments elation	74
Nimic nu ține un infinit, nici măcar starea de latență a morții	75
Perfection falls, imperfection rises... ..	77
Selfless dreams... ..	78
Simboluri și căldură.....	79
Sky high low.....	80
Te numești melancolie.....	81
Vid	82
Blush, bite me, make love to me... ..	83
Do or don't? Choice is nothing but everything	85
Exhilarating last dying words.....	87
Medication.....	88
Parade	89
Radiance	91
Blazarea morții	92
Citire, recitare.....	93
Diavolul și tot jazz-ul acela... ..	95
Eu, stigmatetele tale dulci și iertătoare.....	97
Sunt o bulă de aer, suge-mă în tine.....	99
Forget me not my dear wound.....	101
Împrăștie-mă.....	102
Just say when and you could/may commence... ..	103
Sickening duet... ..	104
Vengeful lust	106
Dream, scream.....	107
Eu sunt... ..	108
Fumatul strict permis.....	110
Funnels and petals... ..	111

Înconjurându-te	112
Intersecția intențiilor.....	113
Serenity.....	114
Tunes and looks... ..	115
Forgetting how to fly	118
Madness, time.....	119
Outstanding idiocy	120
Păcatele noastre etice.....	121
Chronos	122
Embracing retribution.....	123
Embracing depravity	124
Fathoming nothing	125
Love you Love... ..	128
My lovely Love	130
Smothering emotions.....	132
Still waiting... ..	133
Sting and scream	134
Teasing rain	135
Transcendancy	137
Fără titlu 2	138
Nostalgice naivități.....	139
Reverse	141
Sublim măcel de gânduri	143
Disease.....	145
Fără viață, fără cunoaștere... ..	146
Joie de vivre...!	148
Raison d'être... ..	150
Reticent delirium	152
A cafe... ..	153

Ai bei vecchi tempi...	154
Dragii mele...	156
Elegia unui amurg	158
Solitar mă prăbușesc.....	159
Envy.....	161
Memory is the key	163
Fără titlu (3).....	165
Parfumul apei tale egoiste... ..	167
Fără titlu (4).....	170
Mărturisire de sine.....	172
Love's decay.....	174
Fără titlu (5).....	176
Nevroza stimatului dor	178
Limbo... ..	180
Crima afectivității mele	182
Frica unei conștiințe lucide.....	184
Strângându-te în sânul regretului meu zâmbitor	186
Pasul spre agramare	188
Prestigiul dezgustului de însumi.....	190
Azi nemurirea acceptă oratoriul afundat întunecosului arbore, ruinând paradoxul	192
Eu, scârbitul.....	194
Reacție vulgară	196
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; am stat de vorba cu vechiul frumos	198
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; cuvinte in schimbul sentimentelor, zori de pierdere	200

„A observa, a constata, a studia, a remarca”; un gând despre dragoste	202
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; a fi distins, vârsta dintr-un sărut	203
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; mi-s majoritatea timpului singur	204
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; n-o lua ca pe o îndrăzneală, politețea sexuală	206
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; mă înspăimântă începutul unui scenariu, adevărata lăcomie	209
„A observa, a constata, a studia, a remarca”; tranziția de fază.....	211
„Cultura: involuția asistată uman”; asta e	211
„Cultura: involuția asistată uman”; ce însemni tu București	211
L’apel du vide!	213
Calmul autumnal perpetuu	214
Tinerete-n amintiri de noiembrie.....	215
Un vis șoptit și tandru.....	216
Vreau să plec	217
Șoapta frumoasă a vechiului frânt	219
Autofagia	220

TIPARUL www.zven.ro
zven.print@gmail.com
tel./fax: 0345 401 330
mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița

Autorul declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile
intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga
răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma,
cât și pentru conținutul volumului de față.
